

पढाइ का चारै विषयको यथार्थ यादगार – महा-शिवरात्रि

आज ज्ञान दाता, भाग्य विधाता, सर्वशक्तिहरूका वरदाता, सर्व खाजानाहरूबाट भरपुर बनाउने भोलानाथ बाबा आफ्ना अति स्नेही, सदा सहयोगी, समीप बच्चाहरूसँग मिल्नको लागि आउनु भएको छ। यो मिलन नै सदाकालको लागि उत्सव मनाउने यादगार बन्छ। जुन पनि भिन्न-भिन्न नामले समय-समयमा उत्सव मनाउँदै आएका छन्, ती सबै यस समयका बाबा र बच्चाहरूको मधुर मिलन, उत्साहले भरिएका मिलन नै भविष्यको लागि उत्सवको रूप बनेका हुन्। यस समय तिमी सर्वश्रेष्ठ बच्चाहरूको हरेक दिन, हरेक घडी सदा खुसीमा रहने घडी तथा समय हो। त्यसैले यो छोटो संगमयुगको अलौकिक जीवन, अलौकिक प्राप्ति, अलौकिक अनुभवलाई द्वापरबाट भक्तहरूले भिन्न-भिन्न नामले यादगार बनाइदिएका छन्। एक जन्मको तिम्रो यो जीवन भक्तिको ६३ जन्मको लागि यादको साधन बन्छ। यति महान आत्माहरू हौं! यस समयको सबैभन्दा अचम्मको कुरा यही देखिरहेका छौं— जुन प्राक्टिकलमा पनि मनाइरहेका छौं र निमित्त बनेर त्यो यादगारलाई पनि मनाइरहेका छौं। चैतन्यमा पनि छौं र चित्र पनि साथ-साथै छन्।

५ हजार वर्ष पहिला हरेकले के-के प्राप्त गर्यो, के बन्यो, कसरी बन्यो यो ५ हजार वर्षको पूरा आफ्नो यादगार चित्र र जन्म-पत्री सबै स्पष्ट रूपले जानिसकेका छौं। सुनिरहेका छौं र देखी-देखी हर्षित भइरहेका छौं— यिनीहरूले हाम्रो नै गायन पूजन, हाम्रै जीवनका कथाहरू वर्णन गरिरहेका छन्। तिम्रो असली चित्र त बनाउन सक्दैनन् त्यसैले भावनापूर्वक जस्तो टचिङ् भयो त्यस्तै चित्र बनाइदिएका छन्। यथार्थ शिव-जयन्ती त सधैं मनाउँछौं नै किनकि संगमयुग हो नै अवतरणको युग, श्रेष्ठ कर्तव्य, श्रेष्ठ चरित्र बनाउने युग। तर बेहद युगको बीचमा यो यादगार दिन पनि मनाइरहेका छौं। तिमीहरू सबैको मनाउनु हो – मिलन मनाउनु र तिनीहरूको मनाउनु हो आह्वान गर्नु। तिनीहरूको हो पुकार गर्नु र तिम्रो हो पाउनु। तिनीहरूले भन्छन् “आउनु होस्” र तिमीहरूले भन्छौं “आइसक्नु भयो, पाइसक्यौं”। यादगार र यथार्थमा कति रात-दिनको अन्तर हुन्छ। वास्तवमा यो दिन भोलानाथ बाबाको दिन हो, भोलानाथ अर्थात् हिसाब नगरी अनगिन्ती दिनेवाला। त्यसो त जति दियो त्यतिको हिसाब बन्छ, जे गर्छ त्यो पाउँछ। त्यति नै पाउँछ। त्यो हिसाब हो। तर भोलानाथ किन भनिन्छ? किनकि यस समयमा दिँदा जति हुन्छ त्यतिको हिसाब राख्नुहुन्न। एकको पदमगुणा हिसाब हुन्छ। त्यसैले अनगिन्ती भयो नि। कहाँ एक र कहाँ पदम। पदम पनि अन्तिम शब्द हो त्यसैले पदम भनिन्छ। अनगिन्ती दिनेवाला भोले भण्डारीको दिन यादगारको रूपमा मनाउँछन्। तिमीहरूलाई त यति मिलेको छ जुन अहिले त भरपुर हुन्छौं नै तर २१ जन्म, २१ पीढी पनि सदा भरपुर रहन्छौं।

यति जन्मको ग्यारेन्टी अरु कसैले गर्न सक्दैन। जतिसुकै कोही ठूलो दाता भए पनि अनेक जन्मको भरपुर भण्डार हुने ग्यारेन्टी कसैले पनि गर्न सक्दैन। त्यसैले भोलानाथ हुनु भयो नि। नलेजफुल भएर पनि भोला बन्नुहुन्छ... त्यसैले भोलानाथ भनिएको हो। त्यसो त हिसाब गर्नमा एक-एक संकल्पको पनि हिसाब जान्न सक्नुहुन्छ। तर जानेर पनि दिनमा भोलानाथ नै बन्नुहुन्छ। त्यसैले तिमीहरू सबै भोलानाथ बाबाका भोलानाथ बच्चाहरू हौं नि! एकातर्फ भोलानाथ भनिन्छ अर्कोतर्फ भरपुर भण्डारी भनिन्छ। यादगार पनि हेर कति राम्रो मनाउँछन्। मनाउनेहरूलाई थाहा छैन तर तिमीलाई थाहा छ। जुन मुख्य यो संगमयुगको पढाइ छ, जसका विशेष ४ विषय छन्, ती चारै विषयलाई यादगार दिवसमा मनाउँदै आएका छन्। कसरी? पहिला पनि सुनाएको थिएँ— विशेष यो उत्सवको दिनमा बिन्दुको र बंदको महत्त्व हुन्छ। त्यसैले बिन्दु यस समयको याद अर्थात् योगको विषयको निशानी हो। यादमा बिन्दु स्थितिमा नै स्थित हुन्छौं नि! त्यसैले बिन्दु यादको निशानी हो र बँद अर्थात् ज्ञानका भिन्न-भिन्न थोपाहरू (जलबिन्दु) हुन्। यो ज्ञानको विषयको निशानीलाई बँद अर्थात् थोपाहरूको रूपमा देखाएका छन्। धारणाको निशानी यही दिन विशेष व्रत राख्छन्। त्यसैले व्रत अर्थात् धारण गर्नु। धारणामा पनि तिमीहरूले दृढ संकल्प गर्छौं। व्रत गर्छौं— सहनशील तथा अन्तर्मुखी अवस्थ बनेर नै देखाउँछु। यो व्रत धारण गर्छौं नि! यो व्रत धारणाको निशानी हो र सेवाको निशानी हो जागरण। सेवा गर्छौं नै कसैलाई जगाउनु। अज्ञान निन्द्राबाट जगाउनु, जागरण गराउनु, जागृति दिलाउनु— यही तिम्रो सेवा हो। त्यसैले यो जागरण सेवाको निशानी हो। त्यसैले चारै

विषय नै आए नि! तर केवल रूपरेखालाई तिनीहरूले स्थूल रूपमा परिवर्तन गरिदिएका छन्। फेरि पनि भक्तहरूमा भावना हुन्छ र सदा नै भक्तहरूको यो निशानी हुन्छ— जुन संकल्प गर्छन् त्यसमा दृढ रहन्छन् त्यसैले भक्तहरूसँग पनि बाबाको स्नेह छ। फेरि पनि तिमी यादगारलाई द्वापरबाट परम्पराको रूपमा त चलाइरहेका छन् र विशेष त्यस दिनमा जसरी तिमीहरूले यहाँ संगमयुगमा बारम्बार समर्पण समारोह मनाउँछौ, अलग-अलग पनि मनाउँछौ त्यसैगरी तिमी यो समारोहको यादगारमा तिनीहरूले स्वयंलाई समर्पण गर्दैनन् तर बोकालाई गर्छन्। बलि चढाउँछन्। त्यसो त बापदादाले पनि हाँसो गरेर भन्नुहुन्छ— मै-मैपनको समर्पण होस् तब समर्पण अर्थात् सम्पूर्ण बन्न सक्छौ। बाबा समान बन। जसरी ब्रह्मा बाबाले सबैभन्दा पहिला कुन कदम उठाउनु भयो? म र मेरोपनको समर्पण समारोह मनाउनु भयो अर्थात् कुनै पनि कुरामा मेरोको सट्टा सदा स्वाभाविक भाषामा, साधारण भाषामा पनि बाबा शब्द नै सुन्यौ। म शब्द होइन।

बाबाले गराइरहनु भएको छ, मैले गरिरहेको छु, होइन। बाबाले चलाइरहनु भएको छ। मैले भन्छु, होइन। बाबाले भन्नुहुन्छ। हदको कुनै पनि व्यक्ति वा वैभवसँग लगाव हुनु मेरोपन हो। त्यसैले मेरोपन र मैपन समर्पण गर्नुलाई भनिन्छ बलि चढ्नु। बलि चढ्नु अर्थात् महावली बन्नु। त्यसैले यो समर्पण हुने निशानी हो।

बापदादाले भक्तहरूलाई एउटा कुराको धन्यवाद दिनुहुन्छ— कुनै पनि रूपले भारतमा वा हर देशमा उत्साहको लहर फैलाउनको लागि उत्सवहरू त राम्रा बनाएका छन् नि। चाहे दुई दिनको लागि नै होस् वा एक दिनको लागि होस् तर उत्साहको लहर त फैलिन्छ नि, त्यसैले उत्सव भन्छन्। फेरि पनि अल्पकालको लागि विशेष रूपले बाबातर्फ धेरैको ध्यान त जान्छ नि। त्यसैले यो विशेष दिनमा के विशेष गर्छौ? जसरी भक्तिमा कसैले सदाकालको लागि व्रत लिन्छन् र कसैमा हिम्मत छैन भने एक महिनाको लागि, एक दिनको लागि वा थोरै समयको लागि लिन्छन्। फेरि त्यो व्रतलाई छोडिदिन्छन्। तिमीहरूले त यस्तो गर्दैनौ नि! मधुबनमा त धरनीमा पाउ छैन, जब विदेशमा जान्छौ तब धरनीमा आउँछौ वा माथि नै रहन्छौ! सदा माथिबाट तल आएर कर्म गर्छौ वा तलै रहेर कर्म गर्छौ? माथि रहनु अर्थात् उच्च स्थितिमा रहनु। माथि कुनै छतमा झुण्डिने होइन। उच्च स्थितिमा स्थित भएर कुनै पनि साधारण कर्म गर्नु अर्थात् तल आउनु, तर साधारण कर्म गर्दा पनि स्थिति माथिको अर्थात् उच्च होस्। जसरी बाबाले पनि साधारण तन लिनुहुन्छ नि। कर्म त साधारण नै गर्नुहुन्छ, जसरी तिमीहरूले बोल्छौ त्यसैगरी बोल्नुहुन्छ। त्यसैगरी हिँड्नु हुन्छ। त्यसैले कर्म साधारण हुन्छ, तन पनि साधारण छ, तर साधारण कर्म गर्दा पनि स्थिति उच्च रहन्छ। त्यसैगरी तिमी स्थिति पनि सदा उच्च रहोस्।

जसरी आजको दिनलाई अवतरणको दिन भन्छौ नि, त्यसैगरी सधैं अमृतबेला यस्तै सोच— निन्द्राबाट होइन, शान्तिधामबाट कर्म गर्नको लागि अवतरित भएको हुँ अनि रातमा कर्म गरेर शान्तिधाममा जाऊ। अवतार अवतरण हुन्छन् नै श्रेष्ठ कर्म गर्नको लागि। त्यसलाई जन्म भनिँदैन, अवतरण भनिन्छ। माथिको स्थितिबाट तल आउँछन् यही हो अवतरण। यस्तो स्थितिमा रहेर कर्म गर्नाले साधारण कर्म पनि अलौकिक कर्ममा बदलिन्छ। जसरी अरूले पनि भोजन खान्छन्, तिमीहरूले भन्छौ ब्रह्मा भोजन खान्छौ। फरक त भयो नि। हिँड्छौ, तर तिमीहरू फरिश्ताको चालमा हिँड्छौ, डबल लाइट स्थितिमा हिँड्छौ। त्यसैले अलौकिक चाल अलौकिक कर्म भयो नि। त्यसैले केवल आजको दिन अवतरणको दिन होइन, संगमयुग नै अवतरण दिवस हो।

आजको दिन तिमीहरूले बापदादालाई बधाई दिन्छौ तर बापदादाले भन्नुहुन्छ— “पहिला तिमी”। यदि बच्चा हुँदैनथ्यौ भने बाबा कसले भन्थ्यो। बच्चाहरूले नै बाबालाई बाबा भन्छन् त्यसैले पहिला बच्चाहरूलाई बधाई। तिमीहरू सबैले बर्थ डेको गीत गाउँछौ नि— हेप्पी बर्थ डे टू यू.... बापदादाले पनि भन्नुहुन्छ— हेप्पी वर्थ डे टू यू। बर्थ डेको बधाई त बच्चाहरूले बाबालाई दियो। बाबाले बच्चाहरूलाई दिनु भयो र बधाईद्वारा नै पालिइरहेका छौ। तिमीहरू सबैको पालना नै के हो? बाबाको, परिवारको बधाईले नै पालिइरहेका छौ। बधाईले नै नाँचदै, गाउँदै, पालिँदै, उड्दै गइरहेका छौ। यो पालना पनि अचम्मको छ। एक अर्कालाई हर घडी के दिन्छौ? बधाई दिन्छौ र यही पालनाको विधि हो। कोही जस्तोसुकै होस्, त्यो त बापदादाले पनि जान्नुहुन्छ, तिमीहरूले पनि जानेका छौ नम्बरवार त हुन्छन् नै। यदि नम्बरवार नबन्ने हो भने फेरि त सत्ययुगमा कर्म से कम डेढ लाख तखत बनाउनु पर्ने हुन्छ, त्यसैले नम्बरवार त हुनु नै छ। तर कहिलेकाहीँ कसैलाई तिमीले देख्छौ— यो गलत छ, राम्रो काम गरिरहेको छैन त्यस्तोमा गलतलाई सही बनाउने विधि अथवा यथार्थ कर्म नगर्नेलाई यथार्थ कर्म सिकाउने विधि हो— कहिल्यै पनि उसलाई सीधै नभन तिमी गलत छौ। यस्तो भन्नाले ऊ कहिल्यै बदलिँदैन। जसरी आगो

निभाउनको लागि आगो जलाउँदै न त्यसमा ठण्डा पानी राखिन्छ। त्यसैले कहिल्यै पनि त्यस्तालाई यदि पहिलै भन्छौं- तिमी गलत छौ, तिमी गलत छौ भने ऊ अझ बढी निराश हुन्छ। पहिला उसलाई राम्रो-राम्रो भनेर स्थिर त गराऊ, पहिला पानी त राख अनि बल्ल सुनाऊ- आगो किन लागेको हो भनेर। पहिला यो नभन कि तिमी यस्ता छौ, तिमीले यस्तो गर्यौ, त्यस्तो गर्यौ। पहिला ठण्डा पानी राख। पछि उसले पनि महसुस गर्नेछ- आगो लाग्ने कारण के रहेछ र आगो निभाउने साधन कस्तो हुन्छ? यदि नराम्रोलाई नराम्रो भन्छौं भने त आगोमा तेल हाल्छौ। त्यसैले पहिला धेरै राम्रो, धेरै राम्रो भनेर पछि उसलाई कुनै पनि कुरा सुनायौ भने उसमा सुन्ने, धारण गर्ने हिम्मत आउँछ त्यसैले सुनाइरहेको थिएँ- धेरै राम्रो, धेरै राम्रो भन्नु- यही बधाई हो। जस्तै बापदादाले कहिल्यै कसैलाई सीधै गलत भन्नुहुन्छ- मुरलीमा सुनाउनुहुन्छ सही के हो, गलत के हो। तर यदि कसैले सीधै आएर के गलत छ भन्यो भने पनि- भन्नुहुन्छ होइन तिमी त सही छौ किनकि उसमा त्यस समयमा हिम्मत हुँदैन। जसरी रोगी मर्ने लागेको भए पनि, अन्तिम श्वास लिइरहेको भए पनि डक्टरसँग यदि सोध्यो- म मर्छु? यस्तो भनेमा कहिल्यै पनि भन्दैन हो मछौं किनकि त्यस समयमा उसमा हिम्मत हुँदैन। कसैको दिल कमजोर छ र तिमीले यदि उसलाई यस्तो कुरा भन्यौ भने ऊ त हर्टफेल हुन्छ अर्थात् पुरुषार्थमा परिवर्तन गर्ने शक्ति आउँदैन। त्यसैले संगमयुग हो नै बधाईद्वारा उन्नति गर्ने युग। यी बधाईहरू नै श्रेष्ठ पालना हुन्। त्यसैले तिमी यो बधाईको पालनाको यादगार हो जहिले पनि कुनै देवी देवताको दिन मनाउँदा त्यसलाई बडा दिन भन्छन्। दीपमाला, शिवरात्री आदिमा भन्छन्- आज बडा दिन हो। जुन पनि उत्सव हुन्छ त्यसलाई बडा दिन भन्छन् किनकि तिमी बडा दिल छ त्यसैले तिनीहरूले बडा दिन भर्ना दिएका हुन्। त्यसैले एक अर्कालाई बधाई दिनु यो पनि बडा दिल हुनु हो। बुझ्यौ? यस्तो होइन कि गलतलाई गलत भन्ने। होइन, थोरै धैर्य राख, इशारा त दिनु पर्छ तर समय त हेर्ने पर्यो नि। ऊ मर्न लागिरहेको छ र उसलाई अझै मर, मर भन्ने! त्यसैले समय हेर उसको हिम्मत हेर। धेरै राम्रो धेरै राम्रो भन्नाले हिम्मत आउँछ। तर दिलबाट भन। यस्तो होइन बाहिरबाट भन्ने र उसले बुझोस् मलाई त्यसै भनिरहेका छन्। यो भावनाको कुरा हो। दिलको भाव दयाको भयो भने उसको दिललाई पनि दयाको भाव लाग्नेछ। त्यसैले सदा बधाई दिइराख। बधाई लिइराख। यी बधाई वरदान हुन्। जसरी आजको दिनको गायन गर्छन्- शिवको भण्डारा भरपुर.... यो तिमी गायन हो केवल बाबाको होइन। सदा भण्डार भरपुर होस्। दाताका बच्चा दाता बन। सुनाएको थिएँ नि- भक्तहरू हुन् लेवता र तिमीहरू दिनेवाला देवता हो त्यसैले दाता अर्थात् दिनेवाला। कसैलाई पनि केही थोरै दिएर फेरि तिमीले ऊसँग केही लियो भने उसलाई महसुस हुँदैन। उसलाई जे पनि मनाउन सक्छौ। तर उसलाई पहिला देऊ। हिम्मत देऊ, उमंग देऊ, खुसी दिलाऊ अनि उसबाट जे कुरा मनाउन चाहे पनि मनाउन सक्छौ। सधैं उत्सव मनाइराख। सधैं बाबासँग मिलन मनाउनु, यही उत्सव हो। त्यसैले सधैं उत्सव छ। अच्छा।

चारैतिरका बच्चाहरूलाई संगमयुगको हर दिनको अवतरण दिवसको अविनाशी बधाई छ। सदा बाबा समान दाता र वरदाता बनेर हरेक आत्मालाई भरपुर बनाउने, मास्टर भोलानाथ बच्चाहरूलाई, सदा यादमा रहेर हरेक कर्मलाई यादगार बनाउने बच्चाहरूलाई सदा स्व उन्नति र सेवाको उन्नतिमा उमंग-उत्साहले अगाडि बढ्ने श्रेष्ठ बच्चाहरूलाई विशेष आजको यादगार दिवस शिवजयन्ती सो ब्राह्मण जयन्ती हीरा तुल्य जयन्ती, सदा सबैलाई सुखी बनाउने, सम्पन्न बनाउने जयन्तीमा बापदादाको बधाई, याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

वरदान:- ह र शक्तिलाई आदेश अनुसार चलाउने मास्टर रचयिता भव

कर्म सुरु गर्नु भन्दा पहिला जस्तो कर्म त्यस्तै शक्तिको आह्वान गर। मालिक बनेर आदेश देऊ किनकि यी सर्व शक्तिहरू तिमी हात जस्तै हुन्, तिमी हातले तिमी आदेश विना केही गर्न सक्दैनन्। आदेश देऊ- सहन शक्ति कार्य सफल गर भनेर तब देख्छौ- सफलता भइ नै सकेको हुन्छ। तर आदेश दिनुको साटो डराउँछौ- गर्न सक्छु वा सकिदैन भनेर। यस्तो डर भयो भने आदेश चल्न सक्दैन। त्यसैले मास्टर रचयिता बनेर हरेक शक्तिलाई आदेश अनुसार चलाउनको लागि निर्भय बन।

स्लोगन:- सहारा दाता बाबालाई प्रत्यक्ष गरेर सबैलाई किनारा लगाऊ।

सूचना:- आज अन्तर्राष्ट्रिय योग दिवस हो। सबै राजयोगी तपस्वी भाइ-बहिनीहरूले साझा ६:३० देखि ७:३० बजेसम्म, विशेष योग अभ्यासको समयमा आफ्नो पूर्वजपनको स्वमानमा स्थित भएर, कल्प वृक्षको फेदमा बसेर

पूरा वृक्षलाई शक्तिशाली योगको दान दिँदै, आफ्नो वंशावलीको दिव्य पालना गर्नु हुनेछ।